

Илија ПСАЛТИРОВ

ПОСТОИ ЛИ ЗАГОВОР ПРОТИВ МАКЕДОНИЈА?

Усторијата се повторува! Ако борбата на македонскиот народ за своја држава беше тешка на почетокот на минатиот век, заради туѓите пропаганди и притисоци, особено од соседните земји, се чини дека и на почетокот на овој XXI век работите како да не се промениле. Иако веќе реалност, очигледно македонската држава им е трн в око на соседите и ако судиме по последните интензивирани настани, нема да ни биде лесно да се справиме со препките и замките кои истите тие ни ги месат. За што поточно станува збор?

Да почнеме со албанските апетити кон Македонија. Поаѓајќи од она што се случи во 2001 година, но имајќи ги предвид и сите други организирани акции на албанските "борци за човекови права", војната беше со една единствена цел - освојување и одвојување на делови од Македонија и присоединување со другите делови на Балканот во кои живеат Албанци. Дека ова била вистинската идеја-водилка на "борците" на ОНА, го потврди и еден од бившите команданти, а денес член на ДУИ во својата неодамна промовирана книга за времето минато во ОНА (името би требало да ѝ е познато на јавноста).

Тоа што е загрижувачки е што апетитите на Албанците не запираат и секојдневно нивните барања добиваат нови форми. И покрај невидената флексибилност во толкувањето на фамозниот Рамковен договор, што доведе до донесување на неколку

закони кои дури се и надвор од истиот (на пр. формирањето на Тетовскиот универзитет), барањата на албанските партии ги надминуваат границите на нормалата. Тоа може да се потврди со нивното барање во Армијата на Република Македонија, освен на македонски јазик, наредбите да се даваат и на албански јазик. Како и да е, се чини нема да им дојде крај на нереалните барања на албанските политичари, зашто нивните апетити се повеќе од големи, кога е во прашање остварувањето на нивната идеја за Голема Албанија.

За грчките негирања на сè што е македонско и не се потребни многу дискусии. Иако во последно време меѓу многу грчки граѓани постоењето на Македонија и на Македонците е реалност, сепак политичарите ја играат својата игра, која е позната со децении наназад. Но, не се само политичарите тие кои не го признаваат нашето име и постоењето на егејското прашање. Голем придонес во целата пропаганда има и Грчката црква, која заедно со Српската, мошне суптилно и перфидно се трудат да го уништат секое нешто што е со предзнак - македонско.

Но, мора да се признае и фактот дека Македонија со векови најмногу страдала од свои луѓе, од Македонци по род, кои се ставиле во служба на туѓи интереси и држави. Вранишковски е само еден од карактеристичните примери на Македонци, кои само за да се дограби до моќ и до пари, својата рака им ја подаде на други цркви, иако во матичната имаше исклучително висока и почитувана

титула. Подадената рака всушност значеше предавство на Македонската православна црква, но и Македонија во целост. Она што е жално е фактот што тој и не е единствениот, ако се земе предвид колку Македонци се подвлиянија и на српската, на грчката и на бугарската пропаганда кои, исто така, не запираат со векови.

Спорот меѓу Македонската и Српската црква не се сведува само на прашањето за името на нашата црква, туку и на имотно-правни прашања, како она за манастирот "Св. Прохор Пчињски". Има и некои политички кругови во Србија, кои на Македонија сè уште гледаат како на "Јужна бановина", а нас Македонците нè нарекуваат "Чокалии". Сепак, мислам дека нивниот број е сè помал, зашто и самите се свесни дека едвај се справуваат со проблемите во сопствената земја, а не уште и да се занимаваат со некои неостварени соништа на нивните предци. Голема Србија (и Македонија како дел од неа), ќе остане само сон, зашто во изминатите 15 години Србите изгубија навистина многу, а лесно може да се случи да изгубат уште, доколку не заборават на големосрпските апетити.

Бугарија не е ништо поназад од своите соседи и пријатели кога е во прашање негирањето на македонското прашање. Акцијата за делење пасоши на сите македонски државјани кои ќе се изјаснат како Бугари, односно кои ќе признаат дека нивните предци биле Бугари; непризнавањето на македонскиот народ и јазик и покрај признавањето на македонската држава, како и неги-

рањето на постоење на македонско малцинство во Бугарија и секојдневните притисоци кои се вршат врз видни членови на македонските друштва во Бугарија, покажува дека не завршиле ниту бугарската пропаганда и притисоци, туку во последно време напротив тие се интензивираат. Ова се потврдува со фактот што е во тек основањето партија на Бугарите во Македонија.

Сепак, проблемот не е само во нашите соседи. Сè тоа е резултат на неединството кое го покажуваме како народ кога се во прашање националните интереси. За ниедно прашање кое се однесува на македонскиот народ, опозицијата и власта не биле единствени (кои и да биле на едната или на другата страна). Една влада се откажа од Македонците од Пиринска Македонија, друга влада од Македонците од Егејска Македонија, а ниту една не покажува некој посебен интерес за Македонците во Албанија, Србија и на Косово (Гораните).

Затоа, може да се констатира: Ништо не е случајно! Се чини дека има нешто во целата оваа офанзива која секојдневно ни се случува од сите страни: Албанците со нивните барања, српските притисоци врз Црквата, Бугарите со издавањето пасоши на македонски граѓани, со непризнавањето на македонското малцинство и со етаблирањето партија во Македонија, Грците со непризнавањето на нашето име и на македонското малцинство итн. Па, оттука, навистина треба да се прашаеме: Постои ли заговор против Македонија?